

Heinrich Müller

Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Müller/ Doctor ac Professor Theologus, ad div. Mariae Pastor Funus, Quod ... Infantulo ... Johanni Lindemanno, Parentes moestissimi hodie in Templo MAriano paraturi sunt indicit, & ad eundum Exequias Omnium Ordinum Cives Academicos sedulo serioq[ue] invitat : [P.P. Sub Sigillo Rectoratus d. 4. Decembr. An. M DC LXV

Rostochi[i]: Kilius, 1665

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770673139>

Druck Freier Zugang

Müller, H.
in
J. Lindemann.
Rostock. (1665.)

PROGRAMMA 108

Qvo
RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

HENRICUS Müller

Rector ac Professor Theologus, ad div.
Mariæ Pastor

Funus,

Qvod

Mellitissimo Infantulo, Filiolo suavissimo

JOHANNI LINDEMANN,
Parentes moestissimi

hodie in Templo Mariano paraturi sunt
indicir,

Et ad eundem Exequias

Omnium Ordinum Cives Academicos

sedulo serioq; invitat

P. P. Sub Sigillo Rectoratus d. 4. Decembr.

An. M DC LXV

ROSTOCHI,

Typis JOHANNIS KILII, Academia Typographi.

Enerrimè de Onesimo
ad Philemonem Paulus v. 12.
Ὁὕ ὁ αὐτὸν, (τετίσι τὰ ἐμὰ σπλάγχνα)
παραλαβῆ. *Tu illum (id est, mea
viscera) suscipe. Elegantissimè
Syrus; Tu autem sicut natum
meum ita eum excipe. Appositè
certè ad illa Pauli v. 10. Obsecro*

*te pro meo filio, quem genui in vinculis, Onesimo. Ob-
serves nimirum, abs Veteribus Parentum viscera ap-
pellari filios; Artemidorus l. V. Oneirocritici: τὰ
σπλάγχνα τῆ παιδα σημαίνουσιν. ἔτω γὰρ τῆ παιδα καλεῖν ἐθῶς ἐστίν.
Et l. l. c. 46. οἱ παῖδες σπλάγχνα λέγονται. Josephum suum,
quem putarat immaniter à bestiis laceratum, dulcissi-
mè plorat Jacob apud Philonem lib. I & inter multa sic
ad rem nostram; Ἀνθρώποις καὶ ζῴων ὁμοίαις θηρίοις, ἰουψία καὶ
θόνη γίγονας: γεσσιμένοις καὶ ἐσθαιέσι τῶ ἐμῶν σπλάγχνων. Feroci-
bus ὅσων carnivoris bestiis epulum factus es: quæ te, viscera
mea, non solum degustarunt, sed absumperunt. Talis
Darii ab Alexandro jam spoliari in suos affectus apud*

Curtium

Curtium lib. 3. Matrem meam, duas filias, Ochum in
spem huius Imperii genitum, illos Principes, illam sobolem
regia stirpis, duces vestros Regum instar, habet vinctos:
nisi quod in vobis est, ego maiore parte captivus sum.
Eripite viscera mea ex vinculis, restituite mihi pignora, pro
quibus ipse mori non recuso. Hinc Sveronii illud de pro-
digis Augusti imperium nunciantibus c. 94. Eodem
Accia, priusquam pareret, somniavit, intestina sua ferri
ad sidera, explicariq; per omne terrarum, & celi ambi-
tum, conjectores de nascituri pueri potentia explica-
runt, nec imprudenter, cum filii viscera, i. intestina sint
parentum. Lactantius sermonem faciens de iis qui filios
exponunt, l. VI, n. 20 Non possunt, inquit, innocentes existi-
mari, qui viscera sua in pradam canibus objiciunt, &
quantum in ipsis est, crudelius necant, quam si strangula-
sent. Apud Quintilianum declam. 18. uxor ad mari-
tum loquens de communi pignore; Sanguinem, ait,
qui de tua fluxit anima, viscera de tuis concepta vitalibus.
Eodem tendit illud Ovid. lib. 8. Metam. qui, dum ma-
ter fatale germen, cui vira filii inhæserat, combureret,
subdit:

-- -- Rogus iste cremet mea viscera, dixit:
Et lib. 6 de Tereo incio membra filii devorante;

Vescitur, inq; suum, sua viscera, congerit alvum.
Spectat huc quoq; illa Bernhardi evisceratio, de qua E-
pist. 108. ad finem, Ego, inquit, haud secus fero, fateor, aver-
sionem tuam, quam eviscerationem meam, quoniam cha-
rissimus,

rissimus factus mihi, & paterno te amplector affectu.
Et quod Quintilianus habet declam. 338. Filium matris
eripere conaris, & partem viscerum avellis. De hujus-
modi evisceratione impræfens quod conqueratur non
parum causæ habet Reverendus Dn. LINDEMAN-
NUS, qui Viscera sua Patri sibi vix per octiduum visa
matri terræ hodiè consopienda tradere iubetur. Ni-
mirum hæc vitæ nostræ fragilis conditio. Decrescit
illa dum crescit, & finitur dum augetur, ut, si bullam
vocites hominem, vix erres. Nam cum pluit, videbis
subitò bullas quasdam, seu ampullas aqueas insurgere,
efferre sese & velut extollere caput suum, totus tamen
ille rumor solidi nihil habet, solus sub illo tegmine fra-
gili inanis laterat aer: unde vix apparent istæ bullæ, cum
subitò iterum evanescent, insurgunt aliæ & illicò rum-
puntur, ac per momenta aliæ aliis succedunt. Quid
inter homines vides aliud, quàm successivè hos nasci,
interire illos, intumescere quosdam & inflatos repen-
tè evanescere? Sed ad BEATULUM nostrum. Na-
tus est mellitissimus infans JOHANNES currentis
anni d. ii. Nov. secundam inter & tertiam matutinam.
Patre Viro Adm. Reverendo & Præclarissimo Dn. JO-
ACHIMO LINDEMANNO, Archidiacono Ma-
riano benè merentissimo, Collega pl. æstimando,
Matre EVA Goldsteins / sexus fœminei decore ex-
imio. Avum paternum habuit Virum Nobiliss. &
Consultissimum Dn. THOMAM LINDEMAN-
NUM,

NUM, U. J. D. & Professore de Academia hac exi-
miè meritum. *Aviam paternam* ELISABETAM
Hanen / virtute quondam & pietate præstantem Ma-
tronam. *Avus ei maternus* fuit Vir adm. Rev. &
Præclarus Dn. JOHANNES Goldstein / Ecclesiæ Ni-
colait. Pastor, dum viveret, & Ministerii Superinten-
dens meritissimus; *Avia materna* DOROTHEA
Ullwarten / fœmina honestissima, & nunc Viri Reve-
rendi ac Clarissimi Dn. M. REMBERTI Sandha-
gen / Pastoris Nicolaitani vigilantissimi Conjux dile-
ctissima. Hisce ex majoribus ut vitam, ita & indolem
traxisse præclaram oportuit, siquidem ex iis conje-
cturam velimus facere. Ut enim bona semina in or-
tus excresecunt suos, sic plerumque in liberis paren-
tum virtutes conspiciere licebit, uti non inconcinne ce-
cinerit Venusinus Vates;

Fortes creantur fortibus & bonis,

Est in juvenis, est in equis patrum.

Virtus. nec imbellem feroces

Progenerant aquila columbam.

Nec bellè minus Princeps Philosophus Aristoteles,
Εἰς τὸν βελτίους εἶναι οὐδ' ἐν βελτίων. *Meliores ex melioribus*
nasci probabile est. Et ingentem certè de NOSTRO,
postquam ex aqua & Spiritu renatus erat, spem con-
ceperant tum Parentes optumi, tum boni omnes. Sed
visum aliter, qui rerum omnium arbiter summus est
atque dispensator, Jhovæ, cujus voluntate brevi ille
longa

longa implevit tempora, evocatus die Nov. ultimo sub
noctem ferè mediam ex caduca hac atq; miserâ in be-
aram illam æternùmq; duraturam vitam. Quàm tua tibi,
Vir Reverende, per obitum hunc filii suavissimi sint
concussa viscera, imò quàm evisceratus penitus sis &
te destitutus ipso, quis non penetret nostrum, qui te-
cum eadem experti sumus fata atqve experimur
indies? Quin quod abs lacrymis vix temperestibi, hæc
tua ad me haud obscure innuunt, quum, *Quasi solstiti-*
alis herba, scribis paulisper fuit *Filiolus meus* suavissimus
JOHANNES, Exortus nuper 11. d. Nov. lucis hujus us-
tam cepit, mox vehementi concussus affectu ultimo hujus
mensis circà decimam sub noctem cecidit, Sic compendio
vitæ hujus fabulam peregit, nosq; in lacrymas abitu dedit
suo. Dolor hæc expressit. Et quis improbet? Animum
recolliges tamen, cogitabisq; humanum omne pati-
enter sufferendum, Deoq; ac naturæ consentiendum.
Davidem imitaberis, qui, ut Ambrosius loquitur, mori-
turum filium flebat, mortuum non dolebat: flebat ne eripe-
retur, sed flere desinebat ereptum, quem sciebat esse cum
Christo. Et patientiæ illud incomparabile exemplar,
Jobum, qui evisceratus, Dominus, inquit, dedit, Do-
minus abstulit, sit nomen Domini benedictum! Neque
enim quod tuum abstulit Dominus, sed quod erat su-
um, nec abstulit quod redditurus olim est in 8to m^o Jul^o
dominica 1^a die. Subjicies tibi proponesq; apud ani-
mum ad Paulinam illud Hieronymi; *Faveamus Bleffillæ*
nostræ,

nostra, quæ de tenebris migravit ad lucem, & inter fidei incipientis ardorem consummati operis percepit coronam: Fave & tu JOHANNI Tuo, qui procellosum iter brevi emensus spatio jam tum in æterni orbis portu solvit, & in illam emigravit patriam, ubi nullis anxius curis, nullis saucius doloribus, DEUM ad voluntatem videt atque voluptatem. Non est quod cogites, quanto diutius habere poteris Tuum, sed quamdiu habueris, Commodavit eum DEUS, repetiturus non tuam juxta satietatem, sed voluntatem suam, quam tibi pro ratione esse debere totiens agnoscis ipse, quotiens à Servatore jussus oras; *Fiat Voluntas tua!* Nolim tamen credas quod hic Stoicus procedens s. stupidus illas veterem pietatis lacrymas, quas non tam furor insaniens, quam dolens solet emittere desiderium. Tempero, non tollo, nec charitatis desiderium, sed immoderationis excessum reprehendo. Massilienses olim uno die tantum exsequias suorum persolvebant, quos commendans Valerius Maximus lib. II. n. 6. hæc subjungit: *Etenim, quid attinet, aut humano dolori indulgeri, aut divino Numini invidiam fieri, quod divinitatem suam nobiscum partiri noluerit?* Dabant ergo unius diei sobrias naturæ lacrymas, & abstinebant, ne furor ebrius Numini invidiam facere putaretur, quod hominem ab immortalis divinitatis consortio removeret. At quanto nos pacatius naturali dolori indulgere debemus, quanto serenius, quibus per mortem immortale divinitatis confor-

confortium aperitur? Prudentissimè Tertullianus lib.
de Patient. c. 8. Cur doleas, si perusse non credas? cur im-
patienter feras subductum interim, quem credis reversu-
rum? profectio est, quam putas mortem: non est lugendus
qui antecedit, sed planè desiderandus: id quoque desiderium
patientia temperandum. Cur immoderatè feras abesse, quem
mox/ub/eq/veris? Cæterum impatientia in huiusmodi Sspei
nostra malè ominatur, S fidem prævaricatur, S Chri-
stum ladinus, cum evocatos quosque ab illo, quasi mi/er an-
dos, non æquanimiter accipimus. Cupio, inquit Apostolus,
recipi iam S esse cum Christo Phil. I. quantò melius ostendit
votum Christianorum? Ergò votum si alios consecutos
impatienter dolemus, ipsi consequi volumus. Sed quid so-
li facula? Tute, quæ doces alios, Vir pretiosissime, ad
animum ipse admitte tuum. Sic fiet, uti tuapte spon-
te listas lacrymas, luctuq; intra terminos coercito fili-
oli prosequaris funus. Vos, CIVES, frequentes
(si forte lenire Parentibus ea etiam res dolorem pos-
sit,) tenerrimo funeri exsequias ite, interq; eundum
meditamini illud Mon. Clun.

Horanovissima, tempora pessima sunt: VIGILEMUS.
Ecce minaciter imminet arbiter ille supremus.

Convenietur in æde Marianâ
post horam Imam.,

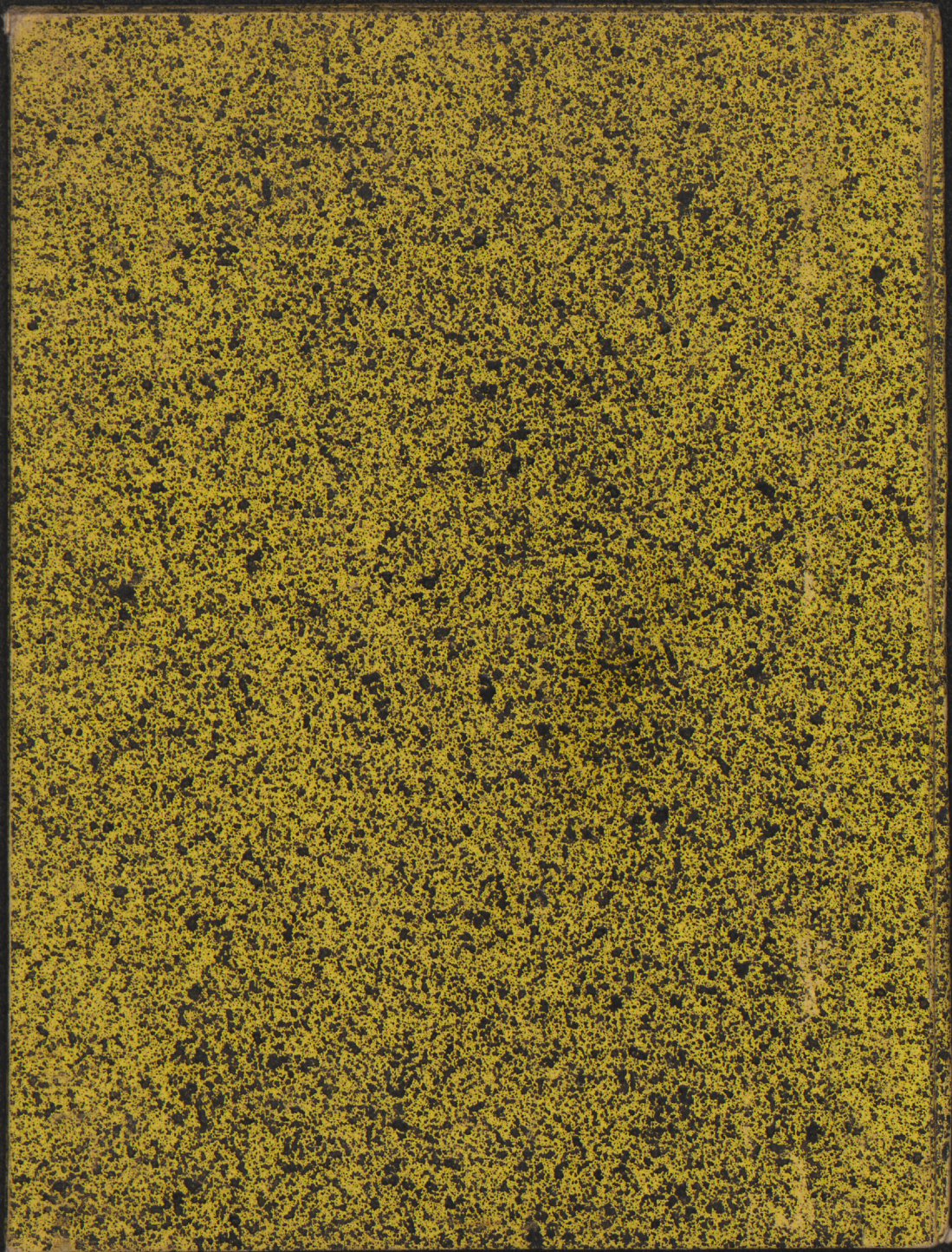

NUM, U. J. D. & Professore de Aca
miè meritum. *Aviam paternam EL*
Hanen / virtute quondam & pietate p
tronam. Avus ei maternus fuit Vi
Præclarus Dn. JOHANNES Goldstet
colait. Pastor, dum viveret, & Ministe
dens meritissimus; *Avia materna D*
Ulwarten / foemina honestissima, & n
rendi ac Clarissimi Dn. M. REMBE
gen / Pastoris Nicolaitani vigilantissimi
ctissima. Hisce ex majoribus ut vitam
traxisse præclaram oportuit, siquide
cturam velimus facere. Utenim bon
tus excresecunt suos, sic plerumque in
tum virtutes conspicerè licebit, uti non
einerit Venusinus Vates;

Fortes creantur fortibus & boni

Est in juvencis; est in equis pat

Virtus. nec imbellem feroces

Progenerant aquila columbam.

Nec bellè minus Princeps Philosophi

Εἰς τὸν βελτίονος ἀναί οὐδ' ἐκ βελτίων. *Meliore*

nasci probabile est. Et ingentem certè d

postquam ex aqua & Spiritu renatus en

ceperant tum Parentes optimi, tum boni

visum aliter, qui rerum omnium arbit

atque dispensator, Ihovæ, cujus volun

